

V višavah.

(Božična sličica.)

Mirno, tiho in voljno je bilo povsod na zemlji Sveta noč je plavala po sinjih višavah, poljubljala šumeče gozdove in prostrane livade, pokrite z belim snegom. Studenci so nalahno šumljali v hitrem teku pod mrzlim ledom. Mrzlo je bilo zunaj. V sobah pa je bilo gorko. Ob jaslicah so klečali otroci, prižigali lučce, molili in se veselili novorojenega Deteta. Mamica so molili z njimi.

Gospa Prijateljeva pa ni molila z otroci. Pač je čula, da so pošiljali zdajnzdaj proseč glas proti nebu, ali ona ni molila z njimi. Sedela je žalostna poleg posteljice, kjer je bolna ležala njena ljubka hčerka Anica. Mučila jo je huda vročica. Težke sanje je sanjala. Zdelo se ji je, da je prišel k nji angel. Mirno obličje je imel in veličastvo mu je lesketalo z obraza. In podal ji je roko in jo peljal v zračne višave. Kaj je vse videla tam? Sveto noč je videla, kako je legala nad zemljo vsa čarobna. Tiha je bila in ovijala v svoj črn plašč goro in dol. Mesec je pa vzhajal na vzhodu izza griča in lil svoje demantne žarke na polja in travnike.

Pogledala je tedaj na svojo rojstno hišo. Vsa je bila obdana s črno, polmračno meglo. Črne zastave so visele na nji. Vse je bilo žalobno. Odprla so se vrata in skozi nje so nesli belo krsto. Za njo so se vrstili žalostni obrazi. Mamica je šla zadaj in točila obile solze, bratje in sestrice so jokali. Oče je šel pa z resnim, žalostnim obrazom. „Koga neso?“ je vprašala Anica. „Anico,“ je odgovoril angel in jo peljal visoko gor. Nad zvezde sta dospela. „Kam greva?“ je vprašala Anica. „K Očetu, Anica.“ — „Šaj so oče doma.“ — „K večnemu Očetu greva.“ „Ali je tam prijetno?“ „Ah, krasno! Večno veselje, večna sreča. Vse lepo. Vedno petje in glas angelskih trum.“ „Pojdiva tja!“ In šla sta. K Očetu sta šla. — — „Anica, Anica!“ je klicala mamica. Ali Anica je bila mrtva. Šla je k Jezusčku. Mamica je zajokala. Zunaj je pa plula sveta noč nad zemljo. . .

Ivo Blažič.

